1

Блаженний муж на лукаву
Не вступає раду,
І не стане на путь злого,
І з лютим не сяде.
А в законі господньому
Серце його й воля
Навчається, і стане він —
Як на добрім полі
Над водою посажене
Древо зеленіє,
Плодом вкрите. Так і муж той
В добрі своїм спіє.
А лукавих, нечестивих
І слід пропадає, —
Як той попіл, над землею
Вітер розмахає,
І не встануть з праведними
Злії з домовини;
Діла добрих оновляться,
Діла злих загинуть.

12

Чи ти мене, боже милий,
Навік забуваєш?
Одвертаєш лице своє,
Мене покидаєш?
Доки буду мучить душу
І серцем боліти?
Доки буде ворог лютий
На мене дивитись
І сміятись?.. Спаси мене,
Спаси мою душу,

Да не скаже хитрий ворог:
— Я його подужав. —
І всі злії посміються,
Як упаду в руки,
В руки вражі. Спаси мене
Од лютої муки!
Спаси мене! Помолюся
І воспою знову
Твої блага чистим серцем.
Псалмом тихим, новим.

43

Боже, нашими ушима
Чули твою славу,
І діди нам розказують
Про давні криваві
Тії літа; як рукою
Твердою своєю
Розв'язав ти наші руки
І покрив землею
Трупи ворожі. І силу
Твою восхвалили
Твої люди і в покої,
В добрі одпочили,
Славя господа!.. А нині!..
Покрив єси знову
Срамотою свої люди, —
І вороги нові
Розкрадають, як овець, нас
І жеруть!.. Без плати
І без ціни оддав єси
Ворогам проклятим.
Покинув нас на сміх людям,
В наругу сусідям, —

Покинув нас, яко в притчу
Нерозумним людям.
І кивають, сміючися,
На нас головами:
І всякий день перед нами —
Стид наш перед нами.
Окрадені, замучені,
В путах умираєм.
Не молимось чужим богам,
А тебе благаєм:
Поможи нам, ізбави нас
Вражої наруги!
Поборов ти першу силу,
Побори ж і другу,
Ще лютішу!.. Встань же, боже,
Векую будеш спати,
Од сльоз наших одвертатись,
Скорбі забувати?
Смирилася душа наша,
Жить тяжко в оковах!
Встань же боже, поможи нам
Встать на ката знову.

52

Пребезумний в серці скаже,
Що бога немає,
В беззаконії мерзіє,
Не творить благая.
А бог дивиться: чи є ще
Взискающий бога?
Нема добре творящого,
Нема ні одного!
Коли вони, неситії
Гріхами, дознають?

Їдять люди замість хліба,
Бога не згадають.
Там бояться, лякаються,
Де страху й не буде.
Так самі себе бояться
Лукавії люди.
Хто ж пошле нам спасеніє,
Верне добру долю?
Колись бог нам верне волю,
Розіб'є неволю.
Восхвалимо тебе, боже,
Хваленіем всяким;
Возрадується Ізраїль
І святий Іаков.

53

Боже, спаси, суди мене
Ти по своїй волі.
Молюсь, господи, внуши їм
Уст моїх глаголи.
Бо на душу мою встали
Сильнії чужії,
Не зрять бога над собою,
Не знають, що діють.
А бог мені помагає,
Мене заступає
І їм правдою своєю
Вертає їх злая.
Помолюся господеві
Серцем одиноким
І на злих моїх погляну
Незлим моїм оком...

Між Царями-судіями
На раді великій
Став земних владик судити
Небесний владика.

— Доколі будете стяжати
І кров невинну розливать
Людей убогих? А багатим
Судом лукавим помагать?
Вдові убогій поможіте,
Не осудіте сироти
І виведіть із тісноти
На волю тихих, заступіте
Од рук неситих! — Не хотять
Познать, розбити тьму неволі, —
І всує господа глаголи,
І всує плачеться земля.
І царі, раби — однакові
Сини перед богом;
І ви вмрете, як і князь ваш
І ваш раб убогий.
Встань же, боже, суди землю
І судей лукавих!
На всім світі твоя правда,
І воля, і слава.

93

Господь бог лихих карає —
Душа моя знає;
Встань же, боже, — твою славу
Гордий зневажає.
Вознесися над землею
Високо, високо,
Закрий славою своєю

Сліпе, горде око.
Доки, господи, лукаві
Хваляться, доколі —
Неправдою? Твої люди
Во тьмі і неволі
Закували... Добро твоє
Кров'ю потопили,
Зарізали прохожого,
Вдову задавили
І сказали: — Не зрить господь,
Ніже теє знає. —
Умудрітесь, немудрії:
Хто світ оглядає,
Той і серце ваше знає
І думки лукаві.
Дивітеся ділам його, '
Його вічній славі.
Благо тому, кого господь
Карає між нами,
Не допуска, поки злому
Ізриється яма.
Господь любить свої люди,
Любить, не оставить,
Дожидає, поки правда
Перед ними стане.
Хто б спас мене од лукавих
І діющих злая?
Якби не бог поміг мені,
То душа б живая
Во тьмі ада потонула,
Проклялась на світі.
Ти, господи, помагаєш
По землі ходити,
Ти радуєш мою душу
І серце врачуєш;

І пребудет твоя воля,
І труд твій не всує.
Вловлять душу праведничу,
Кров добру осудять.
Мені господь пристанище,
Заступником буде
І воздасть їм за діла їх
Криваві, лукаві,
Погубить їх, і їх слава
Стане їм в неславу.

132

Чи є що краще, лучче в світі,
Як укупі жити,
Братам добрим добро певне
Пожить, не ділити?
Яко миро добровонне
З голови честної
На бороду Аароню
Спадає росою
І на шитії омети
Ризи дорогої;
Або роси єрмонськії
На святії гори
Високії сіонськії
Спадають і творять
Добро тварям земнородним,
І землі, і людям, —
Отак братів благих своїх
Господь не забуде,
Воцариться в дому тихім,
В сім'ї тій великій,
І пошле їм добру долю
Од віка до віка.

На ріках круг Вавілона,
Під вербами в полі,
Сиділи ми і плакали
В далекій неволі,
І на вербах повішали
Органи глухії,
І нам стали сміятися
Едомляни злії:
— Розкажіть нам пісню вашу,
Може й ми заплачем,
Або нашу заспівайте,
Невольники наді.
— Якої ж ми заспіваєм?..
На чужому полі
Не співають веселої
В далекій неволі.
І коли тебе забуду,
Ієрусалиме,
Забвен буду, покинутий,
Рабом на чужині.
І язик мій оніміє,
Висохне, лукавий,
Як забуду пом'янути
Тебе, наша славо.
І господь наш вас пом'яне,
Едомськії діти,
Як кричали ви: — Руйнуйте,
Руйнуйте, паліте
Сіон святий! — Вавілоня
Ділере, окаянна!
Блаженний той, хто заплатить
За твої кайдани.
Блажен! блажен! Тебе, злая,

В радості застане
І розіб'є дітей твоїх
О холодний камінь.

149

Псалом новий господев!
І новую славу
Восноєм честним собором,
Серцем нелукавим.
Во псалтирі і тимпані
Воспоем благая,
Яко бог кара неправих,
Правим помагає.
Преподобнії во славі
І на тихих ложах
Радуються, славословять,
Хвалять ім'я боже;
І мечі в руках їх добрі,
Острі обоюду,
На отмщеніє язикам
І в науку людям.
Окують царей неситих
В залізнії пута,
І їх, славних, оковами
Ручними скрутять,
І осудять губителей
Судом своїм правим,
І вовіки стане слава,
Преподобним слава.

19 грудня 1845 В'юнища